

chautauqua falls, new york

I

En eftermiddag i september 1959 gik en ung fabriksarbejderske hjem fra arbejde via trækvejen ved Erie Barge Canal øst for den lille by Chautauqua Falls og lagde efterhånden mærke til, at der var nogen, der fulgte efter hende på cirka ti meters afstand, en mand iført panamahat.

Panamahat! Og mærkeligt, lyst tøj af en slags, man kun sjældent ser i Chautauqua Falls.

Den unge kvindes navn var Rebecca Tignor. Hun var gift, hendes mands navn var Tignor, og hun var forfærdelig stolt af det.

“Tignor.”

Så forelsket, og så barnlig i sin forfængelighed, men dog ikke længere en pige, men en gift kvinde, en mor. Hun sagde stadig: “Tignor” højt en halv snes gange om dagen.

Og nu, hvor hun satte farten op, tænkte hun, *at han forhåbentlig ikke fulgte efter hende. Tignor ville ikke bryde sig om det.*

For at fratage manden med panamahatten lysten til at indhente hende og tale til hende, som mænd nogle gange, ikke ofte, men nogle gange, gjorde, satte Rebecca hælene på sine arbejdssko fast ned på trækvejen på en lidet yndefuld måde. Hun var i forvejen allerede oppe at køre, irritabel som en hest, der er plaget af fluer.

Hendes hånd var næsten blevet knust i trykpressen, den dag. For pokker, hvor havde hun været åndsfraværende.

Og nu det her. Denne her fyr! Sendte ham et olmt blik hen over skulderen, men han var vist ikke sådan at tage modet fra.

Ikke nogen, hun kendte?

Han lignede ikke en herfra.

I Chautauqua Falls fulgte mænd nogle gange efter hende. I det mindste fulgte de hende med øjnene. Oftest prøvede Rebecca at ignorere det. Hun havde boet sammen med brødre, hun kendte til “mænd”. Hun var ikke den sky, frygtsomme lillepigetype. Hun var stærk og solidt bygget. Hun ville gerne tro, at hun kunne tage vare på sig selv.

Men denne eftermiddag føltes anderledes, på en eller anden måde. Det var en af de gustne, varme, sepiatonedede dage. En dag, der gav én lyst til at græde, guderne må vide hvorfor.

Det var ikke, fordi Rebecca Tignor græd. Aldrig.

Og: Trækvejen lå øde hen. Hvis hun råbte om hjælp...

Dette stykke af trækvejen kendte hun ud og ind. En fyrre minutters gåtur hjem, lidt under tre kilometer. Fem dage om ugen tog Rebecca turen til fods til Chautauqua Falls, og fem dage om ugen tog hun turen hjem igen. Så hurtigt, hun kunne i de forbandede, klodsede arbejdssko.

Nogle gange passerede en pram hende på kanalen. Og livede tingene lidt op. Så udvekslede hun hilsener, kvikke bemærkninger med fyrene på prammene. Lærte et par stykker af dem at kende.

Men kanalen var tom nu, i begge retninger.

For pokker, hvor var hun bange! Hun svedte i nakken. Og inden under tøjet, armhulerne tapløb. Og hjertet slog på den smertefulde måde, hvor det føltes, som om noget skarpt havde sat sig fast mellem ribbenene.

“Tignor. Hvor fanden er *du*?”

Hun bebrejdede ham faktisk ikke. Jo, det da for fanden hun gjorde.

Tignor havde taget hende med hertil. I sensommeren 1956. Det første Rebecca læste i lokalavisen var så væmmeligt, at hun dårligt kunne tro det: En lokal mand, som havde myrdet sin kone, slået hende og smidt hende i kanalen et eller andet sted på denne selv samme øde strækning og smidt sten på hende, indtil hun druknede. Sten! Det havde måske taget ti minutter, fortalte manden politiet. Han havde ikke pralet, men han havde heller ikke skammet sig.

Kællingen prøvede at skride fra mig, sagde han.

Ville tage min søn fra mig.

Sådan en væmmelig historie, Rebecca ville ønske, hun aldrig havde læst den. Det værste var, at alle de mænd, der læste den, inklusive Niles Tignor, rystede på hovedet og lavede en fniselyd.

Rebecca spurgte Tignor, hvad fanden det skulle betyde: At han lo?

“Som man reder, så ligger man.”

Det var, hvad Tignor havde sagt.

Rebecca havde en teori om, at alle kvinder i Chautauqua Valley havde

kendskab til den historie, eller en der lignede. Og havde tænkt på, hvad de skulle gøre, hvis en mand smed dem i kanalen. (Det kunne også være floden. Lige meget.) Så da hun var begyndt at arbejde i byen og gå ad trækvejen, fantaserede Rebecca sig til en måde, hvorpå hun kunne redde sig selv, hvis/når den tid kom.

Hendes tanker var så virkelighedstro og levende, at hun snart begyndte at forestille sig, at det allerede var sket for hende, eller næsten. En eller anden (en fyr uden ansigt eller navn, større end hun) skubbede hende ned i det mudrede vand, og hun måtte kæmpe for at redde sit liv. *Med det samme skulle hun lirke sin venstre sko af med snuden af den højre og hurtigt! Og så* – hun ville kun have et par sekunder, de tunge arbejdssko ville trække hende ned som ambolte. Når først skoene var af, ville hun i det mindste have en chance, hun ville flå jakken af, få den af, før den blev helt gennemblødt. De forbandede arbejdsbukser ville være svære at få af, for der var lynlås foran og knapper, og buksebenene var noget stramme ved lårene, åh for pokker, hun ville også blive nødt til at svømme, i modsat retning af sin morder...

I guder! Rebecca var begyndt at gøre sig selv bange. Den fyr bag hende, fyren med panamahatten, det var sikkert bare tilfældigt. Han *fulgte* ikke efter hende, han *gik bare bag* hende.

Det var ikke forsætligt, bare tilfældigt.

Men alligevel: Stodderen måtte vide, at hun var bevidst om ham, at han skræmte hende. En mand, der fulgte efter en kvinde, på et øde sted som dette. For fanden da, hvor hun hadede at blive forfulgt! Hadede oven i købet alle mænd, der fulgte hende med øjnene.

Hendes mor havde pumpet hende fuld af frygt, for mange år siden. *Du ønsker ikke, at der skal ske dig noget, Rebecca! En pige, der er alene, hende vil mænd følge efter. Selv ikke drenge, du kender, kan du stole på.*

Selv Rebeccas storebror Herschel, Mor var også bange for, at han skulle gøre hende noget. Stakkels Mor!

Der skete ikke Rebecca noget, på trods af alle mors bekymringer.

I det mindste ikke noget, hun kunne huske.

Mor havde taget fejl med så forbandet mange ting...

Rebecca smilede ved tanken om sit gamle liv, dengang hun var en pige i Milburn. Endnu ikke en gift kvinde. En "jom-fru." Hun tænkte aldrig på det

længere, det var alt sammen fortid. Niles Tignor havde reddet hende. Niles Tignor var hendes helt. Han havde kørt hende ud af Milburn i sin bil, de var stukket af til Niagara Falls. Hendes veninder havde været misundelige. Alle piger i Milburn tilbad Niles Tignor på afstand. Han havde taget sin brud Rebecca med sig, så de kunne bo i området øst og lidt nord for Chautauqua Falls. Four Corners, blev det kaldt.

Deres søn, Niles Tignor, Jr., var blevet født der. Niley fyldte tre år, i slutningen af november.

Hun var stolt af at være Mrs. Tignor, og hun var stolt af at være mor. Hun havde lyst til at råbe til manden med panamahatten: *Du har ingen ret til at følge efter mig! Jeg kan tage vare på mig selv!*

Sådan var det. Rebecca havde et skarpt stykke gammelt jern i jakkelommen. Hun fingererede ved det i hemmelighed, skrækslagen.

Om det så er det sidste, jeg gør, du der, så slipper du ikke UDEN MÉN.

I skolen i Milburn måtte Rebecca nogle gange slås. Hun var graverens datter, de andre børn drillede hende. Hun havde forsøgt at ignorere dem, så godt hun kunne. Det havde været hendes mors råd. *Du skal ikke synke ned på deres niveau, Rebecca.* Men det havde hun gjort. Desperate slagsmål, hvor hun slog og sparkede, hun måtte forsvare sig. Den skide stodder af en skoleinspektør havde bortvist hende, en dag.

Selvfølgelig var hun aldrig gået til angreb på nogen. Hun havde aldrig slået nogen af sine klassekammerater, ikke rigtigt, ikke engang dem, der fortjente at få tæsk. Men hun tvivlede ikke på, at hvis hun tilstrækkelig desperat måtte slås for sit liv, kunne hun godt gøre skade på et andet menneske, stor skade.

Ah! Spidsen på metallet var skarpt som en issyl. Hun måtte stikke det dybt ind i mandens bryst eller hals...

“Du tror ikke, jeg kan gøre det, vel, dit røvhul? Men det kan jeg.”

Rebecca spekulerede på, om manden med panamahatten, som hun ikke kendte, var en, Tignor kendte. En, som kendte Tignor.

Hendes mand var i bryggeribranchen. Han var ofte hjemmefra i dagevis, nogle gange i ugevis. Sædvanligvis virkede det, som om han havde masser af penge, men nogle gange beklagede han sig over ikke at have nogen kontanter. Der var *knivskarp konkurrence*, fortalte han, inden for bryggeribranchen, inden for marketing og ølleverancer i hele staten New York. Den måde, Tignor

talte på, den iver, han lagde i det, fik én til at tænke på overskårne og blødende struber. Man fik den opfattelse, at *knivskarp konkurrence* var noget godt.

Der var rivaliseringer inden for bryggeribranchen. Der var fagforeninger, der var strejker og fyringer og arbejdskonflikter og blokader. Branchen ansatte mænd som Niles Tignor, der kunne klare sig i vanskelige situationer.

Tignor havde fortalt Rebecca, at han havde fjender, som aldrig ville vove at nærme sig ham – “Men det ville være noget andet med en kone.”

Tignor havde fortalt Rebecca, at han ville myrde alle og enhver, der nærmede sig hende, med sine bare næver.

Manden med panamahatten, sagde Rebecca til sig selv, lignede ikke rigtig en mand fra bryggeribranchen. Hans sporty stråhat, tonede briller og flødefarvede bukser lignede mere noget, der burde opholde sig ved søen om sommeren end befinde sig i industrikvarteret ved Chautauqua Falls om efteråret. En langærmet, hvid skjorte, sikkert bomuld af fineste kvalitet eller måske oven i købet hør. Og butterfly. Butterfly! Ingen i Chautauqua Falls gik med butterfly, under ingen omstændigheder nogen af Tignors bekendte.

Det var ligesom at se Bing Crosby midt på gaden eller den utrolig behændige danser: Fred Astaire. Manden med panamahatten var samme type. En mand, som ikke lignede en, der kunne svede, en mand, som kunne finde på at smile, hvis han så noget smukt, en mand, der ikke var helt virkelig.

Ikke en mand, der fulgte efter kvinder på øde steder og passede dem op.
(Var han?)

Rebecca ville ønske, det ikke var så sent om eftermiddagen. I fuldt dagslys ville hun ikke føle sig så udsat.

Det var nu september, og skumringen indtraf tidligere for hver dag. Når det først havde været Labor Day, den første mandag i september, begyndte man at lægge mærke til, at dagene blev kortere. Skyggerne fra buskadset langs kanalen blev tydeligere, og det glitrende, mørke vand, der bugtede sig, var som visse tanker, man forgæves forsøger at skubbe fra sig, når man er sårbar. Himlen var fyldt med skyer og lignede en trævlet substans, man har klemmt om og så sluppet. Der var noget mærkeligt sitrende over den, en form for *levende* ondskab. Gennem skydækket lignede solen et intenst, vanvittigt øje, der gloede og gjorde hvert eneste græsstrå ved siden af trækvejen tydelig. Alting

fremstod for klart, det svimlede for øjnene. Og så forsvandt solen. Alt, hvad der havde fremstået tydeligt, blev udvisket, sløret.

Tunge tordenskyer kom blæsende fra Lake Ontario. Luften var så fugtig, fluerne bed.

De summede tæt omkring Rebeccas hoved, så hun i afsky og opskræmthed udstødte små råb og fægtede med armene for at få dem væk.

På rørfabrikken havde luften været lummervarm som midt om sommeren, over fyrre grader. Vinduerne var så beskidte, at man ikke kunne se igennem dem, stod halvt åbne, og halvdelen af ventilatorerne var i stykker eller kørte så langsomt, at de var ubrugelige.

Hun arbejdede der kun midlertidigt, på Niagara Tubing. Rebecca kunne udholde det endnu et par måneder...

Hun stemplede ind klokken 8:58. Stemplede ud klokken 17:02. Otte timer. Fem dage om ugen. Man blev nødt til at have sikkerhedsbriller på, handsker. Nogle gange et sikkerhedsforklæde: så hårdt! varmt! Og arbejdssko med forstærkninger ved tæerne. Værkføreren inspicerede dem, nogle gange. Kvinderne.

Før fabrikken havde Rebecca arbejdet på hotel: stuepige, lød hendes titel. Hun havde måttet gå med uniform, hun hadede det.

På otte timer tjente Rebecca 16.80 dollars. Før skat.

“Det er for Nileys skyld. Jeg gør det for Nileys skyld.”

Hun havde ikke armbåndsursur på, gik aldrig med armbåndsursur på Niagara Tubing. Det fine støv kom ind i urmekanismen og ødelagde den. Men hun vidste, at klokken var ved at være seks om aftenen. Hun ville hente Niley hos naboen lidt over seks. Der var ikke nogen dum stodder på trækvejen, der skulle forhindre hende i det.

Hun forberedte sig på at sætte i løb. Hvis nu pludselig. Hvis han, bag hende. Hun kendte et skjulested et stykke forude, på den anden side af kanaldæmningen, der ikke kunne ses fra trækvejen, et stinkende afløbsrør: bølgeblik, omkring tre-fire meter dybt, halvanden meter i diameter, hun kunne smutte ind i det og løbe igennem det og ud på en mark, medmindre det var en sump, manden med panamahatten ville ikke med det samme se, hvor hun var blevet af, og hvis han gjorde, ville han måske ikke følge efter hende...

Men ikke så snart havde Rebecca tænkt på denne flugtvej, før hun forcastede den: Afløbsrøret endte i en stinkende sump, en åben kloak, hvis hun løb ind i den, ville hun snuble, falde...

Trækvejen var det ideelle sted at følge efter et offer, gik Rebecca ud fra. Man kunne ikke se ud over dæmningerne. Horisonten var unaturligt tæt på. Hvis man ville se himlen fra trækvejen, blev man nødt til at se op. Man blev nødt til at løfte hovedet, strække halsen. Gjorde man ikke det, kunne øjet ikke fange himlen af sig selv.

Rebecca mærkede uretfærdigheden, *han* havde fulgt efter hende hertil! Hvor hun ellers altid var lettet, taknemmelig for at være ude af fabrikken. Altid beundrede hun landskabet, selvom det var kaotisk, et vildnis. Altid tænkte hun på sin søn, der ivrigt ventede på hende.

Hun vidste det: Hun måtte ikke blive svag. Hun måtte ikke vise frygt.

Hun ville vende sig og konfrontere ham, manden med panamahatten. Hun ville vende sig, med hænderne på hofterne, og hun ville nidstirre ham, som Tignor ville have gjort.

Hun mimedede de ord, hun ville sige til ham: "Dig! Følger du efter mig?"

Eller: "Hallo, du der: Du følger vel ikke efter mig, vel?"

Eller, hendes hjerte slog hadefuldt hurtigere: "Pokker tage dig, hvem tror du, du er, siden du forfølger *mig*?"

Hun var ikke en genert ung kvinde, og hun var ikke svag. Hendes krop var ikke svag, og det var hendes instinkter heller ikke. Hun var ikke en særlig feminin kvinde. Der var ikke noget blødt, føjeligt, smeltende over hende; snarere opfattede hun sig selv som hård, senet. Hun havde et markant ansigt, store, dybtliggende, meget mørke øjne med øjenbryn så tykke som en mands, og noget, der lignede en mands positur, når hun konfronterede andre. I det store og hele brød hun sig ikke om feminitet. Men der var jo hendes tilknytning til Tignor. Hun havde ikke noget ønske om at være Tignor, kun om at blive elsket af Tignor. Men Tignor var ingen almindelig mand, efter Rebeccas opfattelse. Bortset fra det foragtede hun kvindelig svaghed, dybt i sin sjæl. Hun skammede sig, blev rasende. For dette var kvinders ældgamle svaghed, hendes mor Anna Schwarts svaghed. En besejret races svaghed.

På fabrikken lod mændene hende være, som regel. De vidste, hun var gift. Så, at hun aldrig antydede imødekommenhed. Hun så dem aldrig i øjnene.

Hvad de gik og mente om hende, skænkede hun aldrig en tanke.

Men alligevel: Ugen før måtte hun konfrontere det hånlige røvhul, som altid gik tæt forbi hende, når hun stod ved samlebandet, en mand, som så op og ned ad hende for at gøre hende forlegen, hun bad ham lade hende være i fred for fanden, hun ville klage til værkføreren, men midt i ordstrømmen svælgede hun pludselig, og hendes stemme sad fast i halsen, og det hånlige røvhul havde bare grinet ad hende. *Mmmm baby! Jeg kan godt lide dig.*

Men alligevel ville hun ikke holde op på fabrikken. Pokker tage hende, om hun ville holde op.

Siden marts havde hun arbejdet på Niagara Tubing. Samlebånd, ufaglært arbejde. Alligevel betalte fabrikkerne bedre end de fleste andre job for kvinder, servitricer, rengøringskone, ekspeditricer. Man behøvede ikke smile til kunderne, eller være "venlig". Arbejdet var bare midlertidigt, sagde hun til sin veninde Rita, som også arbejdede ved samlebandet på Niagara Tubing, og Rita havde leet og sagt, jep, Niagara Tubing var også kun noget midlertidigt for hende. "På syvende år."

Denne afsnubbede horisont gjorde én ængstelig, fordi man ikke kunne planlægge en flugtvej. Ind i buskadset? Der var tornebuske, vilde roser, sammenfiltrerede masser af vedbend. Ind mellem træerne? Og ude af syne fra trækvejen, hvor alt kunne ske?

Broen ved Poor Farm Road var halvanden kilometer væk. Hvor mange minutter, hun kunne ikke vurdere det: tyve. Og hun kunne ikke løbe. Hun spekulerede på, hvad der ville ske i løbet af de tyve minutter.

Kanalens overflade krusede som pelsen på et stort, slumrende bæst, hvis hoved man ikke kunne se. Kun hvor lang den var, når den strakte sig ud i horisonten.

Bortset fra at der ikke var nogen horisont forude, egentlig. Kanalen blegnede til et skyggefuldt slør i det fjerne. Ligesom togskiner, hvor øjnene bilder én ind, at skinnerne bliver smallere, krymper og forsvinder, som om de løb ud af nutiden og ind i en fremtid, man ikke kan se.

Skjul din svaghed. Kan ikke blive ved med at være barn i al evighed.

Hun var næppe et barn. Hun var en gift kvinde, en mor. Hun havde job på Niagara Fiber Tubing i Chautauqua Falls, New York.

Hun var ikke en mindreårig, der var afhængig af de voksnes velgørenhed,

ikke en under kommunens tilsyn, der boede i Milburn. Graverens datter, som man skulle have ondt af.

Det var opgangstider for amerikansk industri, lige efter krigen. Det fik man at vide. Det lod det til. Fabrikkerne arbejdede på fuld kapacitet i Chautauqua Falls, som det også var tilfældet i andre byer og småbyer i den nordlige del af staten New York, hvor den største og mest fremgangsrige by var Buffalo. Hele dagen lang var himlen over Chautauqua Valley dækket af to slags skyer: de naturlige, horisontale skyer og de vertikale, søjleagtige skyer af fabriksrøg. I karakteristiske nuancer steg røgen op fra identiske skorstene. Man kunne altid skelne den stålstøvsagtige, gummilugtende røg, der stod op fra Niagara Fiber Tubing.

På arbejde havde hun sat sit lange, tykke hår op i løse fletninger om hovedet og dækket dem med et hovedtørklæde. Men når hun så tog fletningerne ud og børstede håret, lugtede det alligevel af fabrikken. Hendes hår, som havde skinnet så smukt sort, sigøjnerhår, kaldte Tignor det, var ved at blive tørt og skrøbeligt og rustent som jern. Hun var kun treogtyve, og allerede nu fik hun øje på grå hår! Og der var hård hud på fingrene, neglene var misfarvede, selvom hun brugte arbejdshandsker på jobbet. Sikkerhedsbrillerne efterlod et blegt aftryk i ansigtet og små fordybninger på næsens sider.

Hun var en gift kvinde, hvorfor skete det her for hende!

Tignor havde været helt syg med hende engang. Hun nægtede at tro, den tid var forbi.

Han havde ikke brudt sig om hende, da hun var gravid. Med maven stor og spændt som en tromme. Med blege, blå vener i kødet, der så ud, som om de kunne sprænges. Hendes ankler, fødder opsvulmede. Hendes stakåndethed. Varmen fra hendes hud, der var en mærkværdig seksuel varme, en feber, der frastødte en mand.

Hun var høj, enseksohalvfjerds. Hun vejede omkring tooghalvtreds kilo. Da hun var gravid med Niley, havde hun vejnet treogtres kilo. Stærk som en hest, havde Tignor sagt.

Manden bag hende ville få det indtryk, at hun var en barsk kvinde, tænkte hun. Den type kvinde, der ville tage kampen op.

Hun spekulerede på, om han kendte hende, på en eller anden måde. Og derfor måske vidste, at hun boede alene sammen med sin søn. Boede på en

gammel, afsidesliggende gård på landet. Men hvis han havde kendskab til disse kendsgerninger, vidste han også, at Rebeccas søn blev passet af naboen alle ugens arbejdsdage; og hvis Rebecca var forsinket, hvis Rebecca ikke viste sig, ville Mrs. Meltzer kunne gætte sig til, at der var sket hende noget.

Men hvor lang tid ville der gå, før Mrs. Meltzer ringede efter politiet?

Det var ikke sandsynligt, at Meltzerfamilien ville ringe til politiet, hvis de kunne undgå det. Ligesom Tignor heller ikke ville. I stedet ville de gå ud for at lede efter hende. Og hvis de ikke fandt hende, ville de derefter beslutte, hvad de så skulle gøre.

Hvor lang tid det ville kræve: timer, måske.

Hvis bare hun havde taget brødkniven med. Om morgenen. Trækvejen var et øde sted. Hvis Tignor vidste, at hans kone gik langs kanalen som en luder. Nogle gange var der vagabonder, der holdt til ved rangerterrænet. Ensomme fiskere ved broen over kanalen. Ensomme mænd. Hvis kanalen ikke havde været så smuk, ville hun ikke have været draget mod den. Om morgenen var himlen næsten altid skyfri, og så virkede kanalvandet rent. Når himlen var tung og fuld af skyer, så vandet uigennemsigtigt ud. Som om man kunne gå på det.

Helt nøjagtig hvor dyb kanalen var, vidste Rebecca ikke. Men den var dyb. Den dækkede en mands hoved. Seks meter? Man havde ikke noget håb om redning ved at vade derud. Dæmningen var stejl, man blev nødt til at hive sig dyngvåd op af vandet kun ved armenes hjælp, og hvis nogen sparkede til én, var man færdig.

Hun var en god svømmer! Selvom hun dog ikke havde svømmet, siden hun havde fået lille Niles. Hun var bange for at opdage, at hendes krop havde mistet sin pigede flydeevne, sin ungdommelighed. Det ville være vanærende at synke til bunds som en sten. Hun frygtede den sandhedens time, det ville være at måtte bruge arme og ben for at holde sig flydende i vandet.

Hun vendte sig brat om og så: manden med panamahatten, på cirka samme afstand bag hende. Han prøvede i det mindste ikke at hale ind på hende. Det virkede alligevel, som om han fulgte efter hende. Og iagttog hende.

“Du! Du må hellere lade mig være.”

Rebeccas stemme var hård, skinger. Den lød ikke som hendes stemme overhovedet.

Hun vendte sig og gik hurtigere. Havde han rent faktisk *smilet*. *Smilede han til hende?*

Et smil kan være hånligt. Et smil som hendes egen, afdøde fars smil. Hånligt ivrigt. Hånligt varmt.

“Skiderik. Du kan ikke bare...”

Rebecca kunne huske det nu, hun havde set denne mand dagen før.

På det tidspunkt havde hun ikke rigtig lagt mærke til ham. Hun havde forladt fabrikken, da hendes skift var forbi, klokken 17.00, sammen med en masse andre fabriksarbejdere. Selvom hun havde bemærket manden med panamahatten, havde hun ikke haft nogen grund til at tro, at han havde nogen interesse i hende.

I dag fulgte han efter hende, det kunne være et tilfælde. Han kunne da ikke vide, hvad hun hed – vel?

Hendes hjerne arbejdede hurtigt, desperat. Det var muligt, at den fremmede simpelthen havde valgt en tilfældig kvinde at følge efter. Han havde opholdt sig i nærheden af fabrikken som en jæger, der venter på et bytte, på udgig efter enhver lejlighed, der måtte byde sig. Eller, lige så sandsynligt: Han havde stået og ventet på en anden, men hun var ikke dukket op, eller hvis hun var, var det ikke praktisk muligt for ham at følge efter hende på det tidspunkt.

Hendes hjerte hamrede i raseri. Men hun var bange.

“Min mand slår dig ihjel.”

Hun havde ikke lyst til at tænke på, at denne mand måske kendte Tignor. At han havde et regnskab at gøre op med ham. *En af de fyre, der tror, de kender mig.*

Man vidste aldrig rigtig, med Tignor, hvad man skulle lægge i sådan en bemærkning. Om han havde rigtige fjender, eller om der var mænd, uidentificerede, ufornuftige, som troede, de var hans fjender.

En af de fyre, der godt kunne tænke sig at skære nosserne af mig.

Tignor lo, når han sagde sådan noget. Han var en mand, der godt kunne lide sig selv, og hans latter kom let og var selvsikker.

Det var spild af tid for Rebecca at spørge, hvad han mente. Tignor svarede aldrig direkte på et spørgsmål, særligt ikke fra en kvinde.

“Det har du ingen ret til. Ingen ret til at følge efter mig! Skiderik.”

Inden i den højre lomme rørte Rebecca ved metalstykket.

Hun havde haft det indtryk, at manden, den fremmede, havde gjort mine til at tage hatten af.

Havde han smilet?

Hun blev syg af tvivl, pludselig. For han havde ikke lavet nogen truende bevægelser mod hende. Han havde ikke råbt til hende, som en mand måske ville gøre, for at gøre hende nervøs. Han havde ikke forsøgt at hale ind på hende. Måske forestillede hun sig bare fare. Hun tænkte på sin lille dreng, der ventede på hende og på, hvor desperat hun var for at være sammen med ham og trøste både ham og sig selv. Oppe ved trækronerne kom solen kortvarigt til syne mellem de tætte skyer som et vanvittigt øje, og hun tænkte, med samme iver som en druknende kvinde ville række ud efter noget, hun kunne trække sig op med, på *Hans tøj*.

Bukser af et mærkeligt, flødefarvet stof. En hvid, langærmet skjorte og en butterfly.

På hende virkede det, som om manden med panamahatten havde noget let svævende over sig, en håbefuldhed, ikke det koncentrerede, onde blik som hos en mand, der ønsker at ydmyge en kvinde seksuelt eller gøre hende fortræd.

“Måske bor han herude. Han er bare på vej hjem, ligesom mig.”

Trækvejen var et offentligt sted. Det var muligt, at han bare skød samme genvej som hun. Hun havde bare aldrig set ham før. Parallelt med kanalen løb den asfalterede Stuyvesant Road og knap en kilometer forude lå grusvejen Poor Farm Road, der krydsede kanalen via en enkeltsporet træbro. Der, hvor vejene mødtes, var der en lille bebyggelse, Four Corners. Butiksvinduer ud mod gaden, et posthus, en købmandsbutik med et stort skilt fra Sealtest Mejeriet i vinduet, Meltzers benzintank og autoreparation. Et fungerende kornlager, en gammel stenkirke, en kirkegård. Rebeccas mand havde lejet et faldefærdigt stuehus her, til hendes anden graviditet.

De havde mistet det første barn. Spontan abort.

Naturens måde at korrigere en fejl på, havde lægen fortalt hende, en hentydning til, at det måske ikke var så forfærdeligt alligevel...

“Op i røven.”

Rebecca tænkte på, at hun skulle have taget jakken af, så såre hun forlod fabrikken. Nu var det for sent. Kunne ikke lave en bevægelse som at tage

jakken af, når skiderikken bagved iagttog hende. Et signal, sådan ville han fortolke det. Stensikkert. Hun kunne mærke, at han kiggede på hendes røv, hofter, ben, når hun gik hurtigt, og havde gættet, at hun virkelig havde lyst til at sætte i løb, men ikke turde.

Det var ligesom med en hund: Vend dig om, begynd at løbe, og den sætter efter dig.

Frygt har en lugt. Et rovdyr kan lugte det.

Da hun så denne mand dagen før, havde han ikke hat på. Han havde stået på den anden side af vejen over for fabriksporten og lænet sig op mod væggen under markisen. Den korte bygning husede en café, en skomager, en slagter og en lille købmand. Manden havde stået mellem caféen og skomageren. Der var mange mennesker på gaden, det var et travlt tidspunkt på dagen. Rebecca ville overhovedet ikke have bemærket ham, men nu var hun tvunget til det.

At huske bagud er let. Hvis bare man kunne huske frem, kunne man redde sig selv...

Der var altid trafikpropper ved 17-tiden, når folk strømmede ud fra fabrikkerne. Niagara Tubing, Empire Paper Products, Arcadia Canning Goods, Chautauqua Sheet Metal. En husblok derfra, Union Carbide Steel, byens største arbejdsplads. Hundredvis af mænd og kvinder, der havde været på dagvagt, strømmede ud på gaderne, som var de løsladt fra helvede.

Som flagermus fra helvede, kunne man passende sige.

Hver gang Rebecca forlod Niagara Tubing, kiggede hun efter Tignor ude på gaden. Når han havde været væk et stykke tid, befandt hun sig i en tilstand, som kunne defineres som venter-på-Tignor, og ufrivilligt, uden at vide, hvad hun gjorde, kiggede hun efter hans høje, bredskuldrede skikkelse på alle offentlige steder. Hun håbede at få øje på ham, men var samtidig bange, for hun vidste aldrig, hvilke følelser hun ville have, og hun kunne heller ikke gætte, hvordan Tignor ville have det. To gange siden marts var han kommet ind i hendes liv igen på denne måde: Tilsyneladende afslappet havde han parkeret sin bil, en sølvgrøn Pontiac fra 1959, ved kantstenen og ventet på hende, som om hans fravær fra hende og deres søn – dage, uger, senest fem uger i træk – ikke var andet end noget, Rebecca havde forestillet sig. Han plejede at råbe: "Hej skat: Jeg er herovre."

Han vinkede hende over til sig. Og hun kom.

Det havde hun gjort to gange. Det var pinligt, men sådan var det. Når hun så Tignor smile til hende, vinke hende over til sig, skyndte hun sig hen til ham. Man skulle tro, hvis man så dem, at det var en mand, der hentede sin kone efter arbejde, ligesom så mange koner hentede deres mænd.

“Så, du, tag det roligt. Folk kigger.”

Eller han sagde: “Giv mig et kys, skat. Jeg savner dig.”

Men Tignor havde ikke været der. Ikke dagen før og ikke i dag.

Hun havde en uklar forventning om, at han ville ringe søndag. Det sagde hun i det mindste til sig selv. Det sidste, hun havde hørt fra Tignor, var, at han var oppe i Port au Roche ved grænsen til Canada ved Lake Champlain, hvor han ejede eller var medejer af en ejendom: et hotel, en kro, måske en marina. Rebecca havde aldrig set Port au Roche, men hun forstod, at det var en ferieby, meget smukkere end Chautauqua Falls på dette tidspunkt af året, og altid flere grader koldere.

Det var ikke rimeligt at bebrejde en mand, at han foretrak Lake Champlain frem for Chautauqua Falls.

Det var ikke Tignor, men en anden, Rita ville have Rebecca til at bemærke ved at give hende en albue.

“Se lige på ham den lækre derovre. Hvem er han?”

En fremmed, måske midt i trediverne, der stod og hang under markisen på den anden side af vejen. Han havde ikke haft flødefarvede bukser på, men han havde været mærkværdigt velklædt. En stribet blazer, beige bukser. Gråblondt, kruset hår og tonede briller, der fik ham til at ligne en filmskuespiller.

Efter otte timer ved samlebåndet følte Rita alligevel, eller ønskede at give det indtryk, at hun nærrede en ivrig, om end hånlig, seksuel interesse i en tiltrækkende, fremmed mand.

“Nogensinde set ham før?”

“Nej.”

Rebecca havde kun kastet et blik på manden. Hun var ikke interesseret, uanset hvem han var.

Hvis ikke det var Tignor, var det lige meget.

Denne eftermiddag havde hun forladt fabrikken alene. Hun havde ikke haft

lyst til at spejde efter Tignor på gaden, for hun vidste, han ikke ville være der, men spejdede alligevel. Hendes øjne så sig hurtigt omkring, bildte sig kortvarigt ind, at hun så ham dér og dér. Det var næsten lettelse, hun mærkede, da han ikke var der.

For hun var begyndt at hade ham, fordi han i den grad havde sønderrevet hendes hjerte.

Og hendes stolthed. Hun vidste, hun burde forlade Tignor, tage barnet og simpelthen forlade ham. Men hun havde ikke styrken.

Kærlighed! Det var den ypperste svaghed. Og nu bandt barnet dem sammen, i al evighed.

Hun havde hevet det forbandede, svedige tørklæde af og proppet det ned i lommen. En lille bæk af sved i nakken følte som et kravlende insekt. Hun var gået hurtigt væk fra fabrikken. Fabriksrøgen gjorde hende syg.

En gade længere nede lå Buffalo & Chautauqua rangerterræn, gennem hvilken hun kunne skyde genvej til kanalen. Hun kendte efterhånden den vej så godt, at hun dårlig nok behøvede at kigge op. Havde ikke bemærket nogen mand bag sig, før hun var halvvejs gennem rangerterrænet, og det var et rent tilfælde, at hun overhovedet så ham.

Malplaceret, i sit bytøj. Med panamahatten. Gik så målbevidst gennem rangerterrænet, ind mellem godsvogne, der lugtede af kvæg og kemisk gødning.

Hvem er han? Og hvorfor, her!

Det var sjældent, men nogle gange så man faktisk en mand eller mænd i habitter på rangerterrænet. På gaderne i nærheden af fabrikkerne. Vidste aldrig, hvem de var, kun, at det var dem, der bestemte, de var ankommet til stedet i nye biler, og de inspicerede sædvanligvis noget eller havde alvorlige samtaler med hinanden, og de opholdt sig ikke længe ude i det fri.

Denne her mand, ham med panamahatten, virkede dog anderledes. Det lod ikke til, at han så ud til at vide, hvor han skulle hen, helt nøjagtigt. Han gik tværs gennem det ukrudtsfyldte terræn, som om hans sko gnavede.

Rebecca gik videre, vidste, hvor hun skulle hen. Gennem oliepletter ukrudt, beton, der lå smadret som takkede isblokke. Sikker på benene som en bjergged.

Hver dag på Niagara Tubing var magen til den første: uforsonlig, støjende,

kvælende. Iltfattig luft, der stank af brændte fibre. Man vænnede sig til støjen ved at gøre sig selv immun over for den, som en lammet legemsdel. Ingen ensomhed. Intet privatliv, kun på toilettet, hvor man ikke kunne opholde sig i lang tid, lugtene dér var endnu værre. Hun havde stemplet ind så mange dage siden første marts, og hver uge lykkedes det hende at lægge lidt til side, et par dollars, en håndfuld mønter, på et hemmeligt gemmested i huset til sig selv og barnet, hvis der nogensinde skulle opstå en nødsituation.

Hvis uheldet er ude, som man siger. En gift kvinde sparer op i hemmelighed, sætter ikke pengene i banken, men gemmer dem et sted i huset, til afgørelsens time, til når uheldet er ude.

Rebecca sprang over en afvandingsgrøft. Skubbende sig gennem et ødelagt trådhegn. Som altid på det tidspunkt, hvor hun nærmede sig kanalen og udkanten af byen, begyndte hun at få det bedre. Trækvejen lå sædvanligvis øde hen, luften ville være køligere. En duft af kanalen, og den rådne jordlugt fra bladene. Hun var en pige fra landet, der var vokset op med at trasker hen over Milburns marker, skove, landeveje, Milburn, der lå halvanden hundrede kilometer østpå, og altid følte hun sig opstemt, mens det stod på. Hun ville ankomme hos Mrs. Meltzer, hvor Niley ventede på hende og råbte *Mo-ar!* og løb hen mod hende med et så lidelsesfuldt kærlighedsudtryk, at hun næsten ikke kunne bære det.

Det var i dette øjeblik, at hun tilfældigvis kom til at se det: Den mærkeligt udseende mand med panamahatten, en fremmed, lod til at være på vej i samme retning som hun. Hun havde ingen grund til at tro, at han fulgte efter hende, eller at han overhovedet var bevidst om hende. Men hun så ham i dette øjeblik.

Hun så ham og valgte at ignorere det.

Hun gik hen over endnu en grønne, der afgav en væmmelig, svovlagtig lugt. I nærheden, ved rangerterrænet, var godsvognene ved at blive sammenkoblet: Støjen kom som skarpe hug fra en krumsabel. Hun tænkte, ikke sådan rigtig tænkte, ikke bevidst, ikke formålsbestemt, at manden med panamahatten, klædt som han jo var, snart ville vende om. Han var ikke den type mand, der plejede at gå her, på disse stier, der mest blev brugt af drenge og vagabonder.

Tignor ville heller ikke bryde sig om, at hun traskede rundt sådan her. Ligesom hendes mor heller ikke brød sig om det, for år tilbage. Men Tignor

havde ikke kendskab til alt det, ligesom Anna Schwart heller ikke havde haft kendskab til alt det, Rebecca foretog sig i hemmelighed.

Senere ville Rebecca genkalde sig, at hun halvt om halvt havde vidst, på det tidspunkt, at det var risikabelt fortsat at gå ad denne vej, men hun var alligevel blevet ved. Når hun først var gået ned fra dæmningen og var begyndt at gå langs trækvejen, ville hun sikkert være alene; og hvis manden med panamahatten virkelig fulgte efter hende, ville hun helst ikke være alene. Og derfor havde hun et valg: Hun kunne foretage en brat vending og løbe hen til en sidevej i nærheden, hvor børn legede; eller hun kunne fortsætte hen mod trækvejen.

Hun vendte ikke om. Hun blev ved med at gå.

Hun tænkte ikke engang *Jeg behøver ikke være bange for sådan en mand, han er ikke en, som skræmmer mig.*

Hvad handlekraft og list angik, var hun jo graverens datter, og hun snuppede et stykke metal fra en tønde med skrot, der var omkring sytten centimeter langt og toenhalf centimeter bredt, og listede det ned i den højre lomme i sin kakijakke. Så hurtigt, at hun ikke kunne forestille sig, at manden med panamahatten havde set hende gøre det.

Metalstykket var skarpt, det var det. Bortset fra at der ikke var noget håndtag, lignede det en issyl.

Hvis hun blev nødt til at bruge det, ville hun skære sig i hånden. Alligevel smilede hun ved tanken *I det mindste vil jeg gøre ham fortræd. Hvis han rører mig, kommer han til at fortryde det.*

Nu var himlen mørkere, det var næsten skumring. En dyster, gnaven aften. Der var intet smukt over kanalen nu. Kun på horisonten kunne man skimte solen som en flamme midt i ulmende aske.

Poor Farm Road lå en halv kilometer forude: Hun kunne se plankebroen. Hendes hjerte tordnede i brystet. Hun var desperat efter at nå hen til broen, efter at klatre op ad dæmningen og op på vejen, i sikkerhed. Hun ville løbe midt på vejen hele vejen hen til Meltzers hus, otte hundrede meter væk...

Så gjorde manden med panamahatten det.

Uventet hørte hun en lyd, som glas der går i stykker, tæt bag sig: fodtrin på tørrede blade. Hun gik med det samme i panik. Hun så sig ikke tilbage,

men løb blindt op ad dæmningen. Hun klyngede sig til tjørnebuske, tidsler og højt græs for at holde sig oprejst. Hun var desperat, rædselsslagen. Minderne om, hvordan hun havde forsøgt at hive sig over hegn eller op på tage, som hendes brødre havde så let ved, og som hun ikke kunne, skyllede ind over hende. Hun hørte, at manden bag hende talte, han råbte efter hende, hun begyndte at falde, dæmningen var for stejl, hun vred om på anklen, hun faldt tungt. Smerten var chokerende, kvalmende. Hun havde taget noget fra i faldet ved hjælp af den kødfulde del på højre hånd.

Men nu var hun faldet, hjælpeløs. I det øjeblik blev det sort for øjnene af hende, som en solformørkelse. Hun var jo en kvinde, og det var en kvinde, denne mand ville have. Han ville være over hende, nu.

“Miss, vent! Undskyld mig! Vil De ikke nok! Jeg gør Dem ikke noget.”

Rebecca sad på hug og gispede. Manden med panamahatten nærmede sig, med et forpint ansigtsudtryk. Forsigtigt, som man ville nærme sig en knurrende hund.

“Lad være! Lad være med at komme tættere på! Gå Deres vej.”

Rebecca fumlede efter metalstykket i lommen. Hendes hånd blødte, følelsesløs. Hun kunne ikke tvinge den ned i lommen. Manden med panamahatten stoppede med det samme, da han så udtrykket i Rebeccas ansigt. Bekymret tog han sine tonede briller af for at tage hende i øjesyn. Der var den mærkelige ting ved ham, som Rebecca længe ville huske: hans nysgerrige, stirrende, nøgne blik. Det var et undrende blik, beregnende og længselsfuldt. Hans øjne havde tilsyneladende ingen vipper. Noget ved det højre øje virkede ødelagt, som en udbrændt glødetråd i en elpære. Det hvide i begge øjne var misfarvet som gammelt elfenben. Han var en ung-gammel mand, et drenget udtryk i et rynket ansigt, smuk på en svagelig måde, men med noget falmende over sig, noget ubetydeligt. Rebecca kunne se, at en sådan mand ikke kunne udgøre nogen fare for hende, med mindre han havde et våben. Og hvis han havde et våben, ville han allerede have taget det frem.

Hun blev gennemskyldt af lettelse, sikke et fjols hun havde været ved at fejlbedømme denne fremmede mand!

Han sagde, kejtet: “Vær sød at tilgive mig! Det var ikke min mening at skræmme Dem. Det var det sidste, jeg ønskede, tro mig. Er De kommet til skade, kære ven?”

Kære ven! Rebecca følte et anstrøg af foragt.

“Nej. Jeg er ikke kommet til skade.”

“Men – må jeg hjælpe Dem? Jeg tror, De har forvredet Deres ankel.”

Han tilbød at hjælpe Rebecca på benene, men Rebecca gjorde tegn til ham om at holde sig på afstand. “Mister, jeg har ikke brug for Deres hjælp. Gå Deres vej.”

Rebecca kom på benene, vaklende. Hjertet hamrede stadig. Blodet kogte, hun var rasende på denne mand, fordi han havde skræmt hende, ydmyget hende. Hun var rasende på sig selv, endnu mere rasende. Hvis nogen, der kendte hende, så hende ligge og krybe sammen sådan her... Hun hadede det, den måde, den fremmede mand stirrede på hende med sine mærkelige, vippeløse øjne.

Han sagde, pludselig, men alligevel næsten vemodigt: “De er Hazel – ikke? Hazel Jones?”

Rebecca stirrede på manden uden at vide, hvad hun havde hørt. “De er Hazel, er De ikke? Ikke?”

“Hazel? Hvem?”

“‘Hazel Jones’.”

“Nej.”

“Men De ligner hende så meget. De må være Hazel ...”

“Jeg sagde nej. Hvem det så end er, er det ikke mig.”

Manden med panamahatten smilede, tøvende. Han var mindst lige så oprevet som Rebecca, og han svedte. Hans ternede butterfly sad skævt, og hans langærmede skjorte var fugtig og åbenbarede den uflatterende skygge af undertrøjen indenunder. Sikke perfekte tænder, han måtte have gebis.

“Jamen, kære ven, De ligner hende så meget – ‘Hazel Jones’. Jeg kan simpelthen ikke tro, at der findes to unge kvinder, meget tiltrækkende, unge kvinder, der ligner hinanden så meget og bor i samme område...”

Rebecca var humpet tilbage på trækvejen. Hun prøvede at støtte på anklen, prøvede at vurdere, om hun kunne gå på den, eller løbe. Hendes ansigt var rødt af skam. Hun børstede sit tøj, som havde opsamlet krummer af løst skidt og burrer. Hvor var hun vred! Og manden med panamahatten stirrede stadig på hende i overbevisning om, at hun var en anden end den, hun var.

Hun så, at han havde taget panamahatten af og stod og vendte den nervøst

i hænderne. Han havde kruset, gråblondt hår, der lignede håret på en mannequindukke, formstøbt, stort set ikke påvirket af hatten.

“Jeg bliver nødt til at gå nu, Mister. Lad være med at følge efter mig.”

“Men, nej – vent! Hazel –“

Nu lød den fremmede ligefrem en smule bebrejdende. Som om han vidste, og hun vidste, at hun førte ham bag lyset; og han ikke kunne forstå hvorfor. Han var så klart en mand med gode hensigter og en gentleman, der ikke var vant til uhøflig behandling, han kunne ikke forstå hvorfor. Han sagde høfligt, på sin grænseløst vedholdende facon: “Deres øjne ligner Hazels på en prik, og Deres hår er blevet lidt mørkere, tror jeg. Og Deres holdning er blevet lidt mere afvisende, hvilket,” skyndte han sig at sige, “er min skyld, fordi jeg skræmte Dem. Det er bare sådan, at jeg ikke anede, hvordan jeg skulle nærme mig Dem, kære ven. Jeg så Dem på gaden i går, jeg mener, jeg tror, det var Dem, jeg så, Hazel Jones efter alle disse år, og nu i dag... blev jeg nødt til at følge efter Dem.”

Rebecca stirrede på ham, vejede for og imod. Det virkede på hende, som om denne alvorfulde mand fortalte sandheden: Sandheden, som han så den. Han var blevet ført bag lyset, men virkede ikke som et forstyrret menneske. Han talte relativt roligt, og hans ræsonnementer, omstændighederne taget i betragtning, var logiske.

Han tror, at jeg er hende, og at jeg lyver.

Rebecca lo, det her kom så uventet! Hvor mærkeligt.

Hun ville ønske, hun kunne fortælle Tignor om det, når Tignor ringede. Så kunne de måske have fået sig et grin sammen. Bortset fra at Tignor havde det med at blive jaloux, og man fortæller ikke en mand med de tendenser, at man er blevet forfulgt af en mand, der tror, at man er en anden kvinde, som han holder af.

“Mister, jeg beklager. Jeg er bare ikke hende.”

“Men ...”

Han nærmede sig hende, langsomt. Selvom hun havde fortalt ham, at han skulle holde sig væk, advaret ham. Han virkede ikke, som om han vidste, hvad han gjorde, og Rebecca vidste det heller ikke helt. Han virkede virkelig harmløs. Næppe højere end Rebecca og iført brune Oxford-sko dækket af støv. Opslagene på hans flødefarvede bukser var også snavsede. Rebecca

kunne lugte en sød cologne eller aftershave. Eftersom han var en ung-gammel mand, var han også en svag-stærk mand. En mand, man kunne fejlbedømme til at være svag, hvor han i virkeligheden var stærk. Hans vilje var, som tilhørte den en sammenrullet mokkasinslange. Man ville måske tro, at slangen var lammet af frygt, bange for at blive dræbt, men det var den ikke; den ventede simpelthen bare på det rigtige tidspunkt, forberedte sig på at gøre et udfald. For længe siden havde Rebeccas far Jacob Schwart, graveren i Milburn, været en svag-stærk mand, men kun hans familie havde kendt hans frygtindgydende styrke, hans reptilagtige vilje under det tilsyneladende spagfærdige ydre. Rebecca fornemmede en lignende dobbelthed her, i denne mand. Han var undskyldende, men alligevel ikke ydmyg. Der var intet ydmygt i hans sjæl. Han tænkte godt om sig selv, tydeligvis. Han kendte Hazel Jones, han fulgte efter Hazel Jones, han ville ikke opgive Hazel Jones, ikke uden kamp.

Tignor ville fejlbedømme en sådan mand, for Tignor sagde sine meninger høfligt, men ligeud, og han reviderede dem aldrig. Men denne mand var en mand med penge og uddannelse. Højest sandsynligt fra en velhavende familie. Han lignede en ungkarl, men havde alligevel dette velplejede udseende. Hans tøj var af god kvalitet, selvom det nu var en smule uglet, uordentligt.

På højre hånd bar han en guldsignetring med en sort sten.

“Jeg ved ikke, hvorfor De fornægter mig, Hazel. Hvad har jeg gjort, siden De sådan støder mig fra Dem? Jeg er dr. Hendricks søn – De må da genkende mig.”

Han lød på én gang vemodig og insinuerende.

Rebecca lo, hun kendte ikke nogen ved navn Hendricks. Men hun sagde, som for at drille ham: “Dr. Hendricks søn?”

“Far gik bort sidste november. Han var fireogfirs.”

“Det gør mig ondt at høre. Men –“

”Jeg er Byron. De må da kunne huske Byron?”

“Det er jeg bange for, jeg ikke gør. Det fortalte jeg Dem.”

“De var ikke mere end tolv eller tretten! En ung pige. Jeg var lige blevet færdig som læge. De så mig som en voksen. En generationskløft skilte os. Nu er kløften ikke længere så dyb, vel? De må da have spekuleret over os, Hazel. Jeg er læge nu, er gået i min fars fodspor. Men i Port Oriskany, ikke i the

Valley. Jeg kommer tilbage til Chautauqua Falls to gange om året for at besøge familie, for at holde opsyn med familiens ejendom. Og for at passe min fars grav.”

Rebecca sagde ikke noget. Hun ville fandeme ikke reagere på det her!

Byron Hendricks fortsatte hurtigt: “Hvis De føler, at De blev dårligt behandlet, Hazel... De, og Deres mor ...”

“Jeg har sagt nej! Jeg er ikke engang fra Chautauqua Falls. Jeg bor her på grund af min mand. Jeg er gift.”

Rebecca talte oprømt, utålmodigt. Hun ville ønske, hun havde haft sin ring på, så hun kunne stikke den op i fjæset på denne mand. Men hun bar aldrig sin kønne ring på Niagara Tubing.

Byron Hendricks sukkede. “Gift!” Det havde han tilsyneladende ikke engang overvejet.

Han sagde: “Der er noget til Dem, Hazel. I sit lange og nogle gange vanskelige liv glemte min far Dem aldrig. Jeg er klar over, at det er for sent for Deres stakkels Mor, men... Vil De, i det mindste, tage imod mit kort, kære ven? Hvis De nogensinde skulle ønske at sætte Dem i forbindelse med mig.”

Han rakte hende et lille, hvidt visitkort. De nydeligt trykte sorte bogstaver virkede på Rebecca som en form for bebrejdelse.

Byron Hendricks, læge
Almen- & Familiemedicin
Wigner Building, Suite 414
1630 Owego Avenue
Port Oriskany, New York
tel. 693-4661

Rebecca sagde, rasende: “Hvorfor fanden skulle jeg ønske at sætte mig i forbindelse med Dem?”

Rebecca lo og rev kortet i små stykker og smed dem ned på trækvejen. Hendricks stirrede forfærdet på hende. Hans vippeløse, nærsynede øjne sitrede.

Rebecca vendte sig og gik sin vej. Måske var det en fejltagelse: at vende

ryggen til denne fyr. Han råbte efter hende: "Jeg er frygtelig ked af at have fornærmet Dem! De må have en meget god grund, kære ven, til at være så uforskammet. Jeg dømmes ikke andre, Hazel. Jeg er en videnskabens og fornuftens mand. Jeg dømmes ikke *Dem*. Deres nyfundne bryske maner, denne... hårdhed. Men jeg dømmes Dem ikke."

Rebecca sagde ikke noget. Hun ville ikke se sig tilbage.

For pokker, hvor havde han skræmt hende! Hun rystede stadig.

Han fulgte igen efter hende, på kort afstand. Han blev ved: "Hazel! Jeg tror, jeg forstår. De blev såret eller fik fortalt, at De blev såret. Og derfor ønsker De at såre tilbage. Som jeg sagde, kære ven – der er noget til Dem. Min far glemte Dem ikke i sit testamente."

Rebecca havde lyst til at sætte hænderne for ørerne. Nej, nej!

"Er De sød at ringe til mig en dag, kære ven? I Port Oriskany? Eller – komme at besøge mig? Fortælle mig, at vi er tilgivet. Og tage imod det, som dr. Hendricks har efterladt Dem, det er Deres arv."

Men Rebecca gik nu op ad dæmningen til vejen. En smal, stejl grussti, som hun kendte godt. Selvom hun aflastede sin ankel, ville hun ikke falde. Bag hende blev Byron Hendricks stående og så efter hende. Han ville stå med sin latterlige panamahat i begge hænder i ydmygt bedende stilling. Men Rebecca havde fornemmet mandens vilje, det gav hende kuldegysninger, når hun tænkte på den. Hun havde måttet gå forbi ham på så klos hold, at han kunne have rakt ud efter hende. Sådan som han var krøbet ind på hende, kun de tørre blade havde advaret hende, ville hun huske i lang tid.

I sit testamente.

Arv.

Det var løgn, det måtte det være. Et trick. Hun troede ikke et ord af det. Næsten ikke. Rebecca ville næsten ønske, at Hendricks havde prøvet at røre ved hende. Hun ville have kunnet lide at stikke ham med metalstykket eller prøve at gøre det.